

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/74/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122482730
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:6122482730.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Mikovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXXX/X, D. D., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Rosina, s.r.o., so sídlom Kukučínova 20, Banská Bystrica, IČO: 47 246 731 proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, o zaplatenie 26.000,00 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 7.3.2024 č.k. 5C/9/2023-168

rozhodol:

O d m i e t a odvolanie proti vyhovujúcemu výroku rozsudku.

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a náhrade trov konania.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 15.000,00 eur s úrokom z omeškania 6,25% ročne od 6.10.2022 do zaplatenia v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), zamietol žalobu v prevyšujúcej časti (II.), a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov v plnom rozsahu (III.). Rozhodol tak o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 26.000,00 eur za nezákonný výkon väzby a trestného stíhania podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (zákon č. 514/2003 Z.z.) a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 517,88 eur titulom trov právneho zastúpenia pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody u žalovaného. Žalobca pri vyčíslení žalobou uplatneného nároku peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy za výkon väzby v čase od 20.11.2012 do 20.12.2013 a trestné stíhanie prebiehajúce od 20.11.2012 do 26.6.2019 vychádzal z judikatúrnej praxe odobrenej Ústavným súdom SR, ktorá považovala za primerané odškodnenie sumu 1.000,00 eur za mesiac výkonu väzby a 620,00 eur za mesiac trestného stíhania, preto vzhľadom na okolnosti prípadu žalobcu za primeranú považoval sumu ním žiadaného plnenia. Príslušenstvo pohľadávky zodpovedajúce nákladom spojených s uplatnením pohľadávky zodpovedalo odmene advokáta vyčíslenej podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. z hodnoty žiadaného odškodnenia nemajetkovej ujmy za 1 úkon právnej pomoci v sume 419,94 eur a náhrade paušálnych výdavkov 11,63 eur spolu s DPH 517,88 eur.

2. V konaní bolo nesporné, že proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie za zločin lúpeže spáchaný organizovanou skupinou podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/, ods. 4 písm. a/ v spojení s § 138 písm. a/ a i/, uznesením zo dňa 21.11.2012 OR PZ Spišská Nová Ves, odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-319/OVK-SN-2012, ktorý trestný čin mal spáchať v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci a skutkom prečinu šírenia poplašnej správy. Uznesením Okresného súdu Košice I 0Tp/102/12 zo dňa 23.11.2012

v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach 6Tpo/64/2012 zo dňa 30.11.2012 bol žalobca vzatý do väzby podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, keď bola dôvodná obava, že bude naďalej pokračovať v trestnej činnosti či dokoná trestný čin, pre ktorý sa pripravoval. Väzba začala dňa 20.11.2012, opakovane bola súdom predĺžená, a bola ukončená rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach uznesením 6Tpo/52/2013 zo dňa 18.12.2013 ku dňu 20.12.2013, teda celkovo trvala 13 mesiacov, resp. 396 dní. Rozsudkom Okresného súdu Košice I 1Tk 1/2015 zo dňa 1.10.2018 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach 4To/42/2019 z 26.6.2019 bol žalobca spod obžaloby oslobodený, keď uplatňujúc zásadu in dubio pro reo súdy prijali záver, že nebolo dokázané, aby skutok spáchali obžalovaní (jedným z nich bol žalobca). Trestné stíhanie žalobcu tak trvalo od 21.11.2012 do 26.6.2019, 6 rokov 7 mesiacov a 5 dní. Z výpovede žalobcu súdu vyplynulo, že pri zadržaní bol kukláčmi vytiahnutý z auta, hodený na zem, spútaný, bola následne vykonaná domová prehliadka, počas ktorej stál na ulici v putách, čo videli aj susedia a okoloidúci, policajti sa mali posmievat' aj tomu, keď jeho priateľka plakala, bol v cele predbežného zaistenia 36 hodín v malej plesnivej miestnosti, kde bola len toaleta, miestnosť bola snímaná kamerou, bol spotený celý čas vo svojom oblečení bez zubnej hygieny, vo väzbe v miestnosti 2 x 3 m boli štyria, k dispozícii mali jednu toaletu, nemohol si umyť zuby, keďže nevedel, že o kefku a pastu treba žiadať, nebolo tam dostatočné vetranie, musel tolerovať fajčenie, aj keď je sám nefajčiar, sprchoval sa 1 x týždenne, vychádzal mal len raz za deň, kvalita a kvantita jedla bola nepostačujúca, schudol až 10 kg, zhoršil sa mu stav chrupu, psychicky náročné boli aj eskorty na pojednávania, kde osobné prehliadky boli pre neho ponižujúce, pri výsluchoch mu operatívci hrozili vysokým trestom, keďže tam bola zákonná sadzba až 25 rokov, po prepustení sa síce tešil, no napokon sa nevedel zaradiť do spoločnosti, ľudia sa mu vyhýbali, s priateľkou sa rozišli, všeobecne ho považovali za kriminálnika, preto odišiel do zahraničia, kde sa mu podarilo zamestnať na živnosť ako stavbár, celé trestné stíhanie následne vnímal ako nekonečný príbeh, ktorý trval takmer 7 rokov, čo veľmi zle vnímali aj jeho blízki. Pred vzatím do väzby nebol zamestnaný, privyrábal si na fuškách po stavbách, po prepustení z väzby sa zaevidoval na úrade práce, kde mu nebola ponúknutá práca, preto v marci 2014 odišiel do Anglicka, kde si našiel prácu ako stavebný robotník, v Anglicku aj stále žije, vybudoval si tam nový domov, našiel si novú priateľku, keďže s predchádzajúcou sa rozišli asi 2 mesiace po prepustení z väzby. Po prepustení na slobodu však nevyhľadal a nepotreboval žiadnu odbornú pomoc v súvislosti s tvrdeným zlým psychickým prežívaním. Z Anglicka prišiel na Slovensko na účely porady s advokátom asi 5 až 6 krát, minimálne však raz ročne.

3. O osobe žalobcu ďalej súd zistil, že v čase vedenia trestného stíhania bol odsúdený aj v inej trestnej veci rozhodnutím Okresného súdu Čadca v konaní 1T/104/2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 25.4.2013 s uložením úhrnného trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom, v ktorej sa dobe sa osvedčil. V Anglicku sa rovnako dopustil trestného činu, za ktorý bol potrestaný rozhodnutím súdu Bristol Magistrates Court dňa 3.9.2015, právoplatným toho istého dňa, k čomu žalobca uviedol, že sa jednalo o jazdu pod vplyvom alkoholu, keď ešte nevedel dobre po anglicky, nevedel si zavolať taxík a do jeho miesta bydliska to bol iba kúsok, preto išiel motorovým vozidlom.

4. Bolo nepochybné, že dňa 20.4.2022 žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku, ktorý žalovaný neakceptoval, čo mu oznámil listom doručeným zástupcovi žalobcovi 5.10.2022.

5. Súd pri právnom hodnotení veci aplikoval čl. 46 ods. 3 Ústavy SR v spojení s ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z.z., vychádzajúc z práva každého na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či nesprávnym úradným postupom. Mal preukázané splnenie podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe a trestným stíhaním žalobcu teda vznik škody- ujmy, príčinnú súvislosťou medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (ujmy), ako aj fakt, že samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu vzhľadom na zistené následky majúce povahu ujmy závažnej, nie je dostačujúce a žalobcovi patrí nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy. Na účely odškodnenia žalobcu za výkon nezákonnej väzby mal zistené aj splnenie podmienky vymedzenej v § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., teda že žalobca si väzbu nezavinil. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR reflektujúcich na rozhodnutia Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP), 5Cdo 127/2019, 3Cdo 19/2018, 7Cdo 100/2017, 6Cdo 38/2019, v zmysle záverov ktorých je povinnosťou všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím pri zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie nemajetkovej ujmy v prípadoch zásahu do telesnej a osobnej integrity, existujúcej súdnej praxe Ústavného súdu SR a ESLP o výške odškodnenia, tak aby priznaná suma odrážala špecifické

dôsledky vydania nezákonného rozhodnutia, zohľadňovala osobitosti každého prípadu, ktorý prístup nepopiera princíp úplného odškodnenia, keďže nevylučuje vo výnimočných prípadoch priznať vyšší rozsah náhrady nemajetkovej ujmy v pomere k jej limitom daných zákonom za predpokladu riadneho odôvodnenia závažnosti zásahu do práv poškodeného. Súd bral na zreteľ, že výška zadostučinenia je predmetom úvahy súdu, ktorá sa však musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská, keď nemožno priznávať neprimerané, či premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a ktoré by v porovnaní s odškodnením zásahu do práva na ochranu osobnosti v pomere k odškodňovaniu zásahu do iných základných práv mohli niektoré ujmy na zdraví, či živote bagatelizovať. Preto bral do úvahy aj hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie obetí trestných činov podľa zákona č. 274/2016 Z.z., venujúc pozornosť otázkam, v čom je nemajetková ujma žalobcu v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, či morálnou škodou spôsobenou trestným činom sexuálneho násillia. Pri posudzovaní nároku žalobcu na odškodnenie ujmy spôsobenej výkonom nezákonnej väzby a trestného stíhania vzal do úvahy minimálnu výšku nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa § 17 ods. 4 zák. č. 513/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 v hodnote najmenej X/XX-XXX priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca za predchádzajúci kalendárny rok za každý aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody, ako aj obmedzenie hranice odškodnenia § 17 ods. 4 zákona č. 513/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, že výška náhrady za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami nemôže byť vyššia ako náhrada poskytovaná osobám poškodených násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 274/2017 o obetiach trestných činov. S prihliadnutím na obdobie výkonu väzby vychádzal ako z minimálneho základu odškodnenia z priemernej nominálnej mzdy zamestnanca za obdobie roku 2011 vo výške 786,00 eur, čo znamenalo za čas 396 dní nárok na náhradu 10.375,20 eur ako minimálnu sumu odškodnenia. Túto primerane zvýšil o 1.124,80 eur zohľadňujúc kritériá podľa § 17 ods. 3 zákona č. 513/2003 Z.z. (osoba poškodeného, závažnosť ujmy a okolnosti jej vzniku, závažnosť následkov v súkromnom a spoločenskom živote), že v čase rozhodnutia o väzbe bol žalobca mladý 25 ročný muž, nezamestnaný bez záväzkov, mal síce partnerský vzťah no s partnerkou nežil v spoločnej domácnosti, v čase výkonu väzby voči nemu bolo vedené už trestné stíhanie, ktoré sa skončilo uznaním viny a uložením trestu, no výkon väzby ho napriek tomu emočne poznačil, došlo k strate jeho osobnej slobody na pomerne dlhý čas, k znemožneniu priameho kontaktu s blízkymi osobami, čo prirodzene ťažko znášal, bol vystavený spolužitiu s cudzími osobami v nekomfortnom prostredí, čo samo o sebe bol pre neho stresujúci zážitok plný frustrácie pocitov neistoty, čo sa odrazilo aj poklesom na váhe. Berúc však do úvahy, že nedošlo k narušeniu takých osobných vzťahov ako je tomu v prípade osôb majúcich manželský, či rodičovský vzťah alebo u ktorých sú iné osoby odkázané na ne výživou alebo osobnou pomocou, tiež so zreteľom na to, že nijako nepreukázal žiadne zdravotné následky, nadviazal partnerský vzťah, našiel si prácu, považoval za adekvátne priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby celkovom rozsahu 11.500,00 eur.

6. Pri posudzovaní nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie rovnako vzal do úvahy kritéria vymedzené § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. prihliadajúc na osobu žalobcu, jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije, pracuje berúc do úvahy, že predtým nebol vo väzbe ani vo výkone trestu, aj keď mal kontakt s trestnou činnosťou vzhľadom na osvedčenie sa v zmysle trestného práva na neho hľadí ako by nebol odsúdený, vzal na zreteľ vek žalobcu, v ktorom sa začalo jeho trestné stíhanie, charakter trestného činu, za ktoré hrozilo 25 rokov až doživotie, dobu trestného stíhania, keď nebolo sporné, že žalobca svoju vinu po celý čas popieral, využíval možnosť podávať proti procesným rozhodnutiam v trestnom konaní opravné prostriedky, napokon nebolo preukázané, že spáchal skutok, pre ktorý bol obžalovaný čo všetko vnímal negatívne a stresujúco. Ako primeranú určil súd výšku náhrady nemajetkovej ujmy v sume 500,00 eur za 1 rok trestného stíhania teda celkovo 3.500,00 eur majúci zistené, že v dôsledku trestného stíhania nepodstupoval žiadnu liečbu, nedošlo k jeho nenapraviteľnému narušeniu rodinných väzieb, viedol partnerský život, v zahraničí sa zamestnal, trestné stíhanie nemalo v jeho prípade trvalé (nezvratné) a vážne následky.

7. Na účely posúdenia primeranosti priznanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy v bode 41. odôvodnenia uviedol rozhodovacia prax v obdobných prípadoch, a to rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 6Co/116/2023 zo dňa 17.10.2023, v ktorom súd považoval za primerané odškodnenie nemajetkovej ujmy sumu vo výške 1.000 eur za nezákonné trestné stíhanie v trvaní dvoch rokov a v sume 5.280 eur za nezákonnú väzbu v trvaní 132 dní, 6Co/170/2023 zo dňa 12.12.2023, v ktorom bola priznaná suma 3.240 eur za nezákonné trestné stíhanie v trvaní jedenástich mesiacov s hrozbou vysokého trestu a konkrétnymi vážnymi následkami u žalobcu, 6Co/33/2023 zo dňa 18.4.2023 peňažná

náhrada nemajetkovej ujmy v rozsahu 3.000 eur za nezákonné trestné stíhanie v trvaní pätnástich mesiacov, 11Co/16/2021 zo dňa 22.3.2023, ktorým súd priznal 3.200 eur za nezákonné trestné stíhanie v trvaní vyše trinástich mesiacov spojené s výkonom nezákonnej väzby v trvaní 132 dní, 1Co/169/2018 zo dňa 6.3.2019 priznaných 2.500 eur za nezákonné trestné stíhanie v trvaní viac ako troch rokov, keď poškodený bol v dôsledku trestného stíhania o.i. aj prepustený zo služobného pomeru, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/243/2019 zo dňa 28.10.2020 potvrdil, že Krajský súd v Košiciach sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď priznal náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie od 15.11.2007 do 31.1.2011 v sume 2.500 eur, či nemajetkovú ujmu za nezákonnú väzbu v trvaní 150 dní v sume 10.000 eur. Vo vzťahu k rozhodovacej praxi iných súdov poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave 10Co/78/2020 zo dňa 11.5.2022, ktorým súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 16.360 eur za nezákonné trestné stíhanie trvajúce od októbra 2012 do júna 2015 spojeným s nezákonnou väzbu v trvaní 677 dní, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica 23Co/133/2014 zo dňa 22.9.2016, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Zvolen o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v sume 5.022,75 eur za nezákonnú väzbu v trvaní šiestich mesiacov, Krajského súdu v Žiline 10Co/58/2016 zo dňa 17.2.2016 o potvrdení rozhodnutia Okresného súdu Žilina, ktorým bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v sume 16.000 eur za nezákonnú väzbu v trvaní 1271 dní, rozsudok 5Co/163/2016 zo dňa 31.5.2016, ktorým Krajský súd v Žiline potvrdil rozsudok Okresného súdu Martin o peňažnej náhrade nemajetkovej ujmy v sume 13.000 eur za nezákonnú väzbu v trvaní 708 dní a náhrade nemajetkovej ujmy v sume 300 eur za nezákonne vznesenie obvinenie, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 15Co/391/2015 zo dňa 1.3.2017, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica o náhrade nemajetkovej ujmy v sume 5.490 eur za nezákonnú väzbu v trvaní 365 dní, pričom uvedený rozsudok bol napadnutý dovolaním, ktoré Najvyšší súd SR zamietol rozhodnutím sp. zn. 3Cdo/191/2017. Poukázal aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Salmanov c/a Slovenská republika vyhlásené dňa 20.01.2020, ktorým súd konštatoval porušenie práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a sťažovateľovi priznal nemajetkovú ujmu v sume 8.000 eur za väzbu trvajúcu od apríla 2013 do novembra 2014.

8. Súd konštatoval, že priznaná peňažná náhrada nemajetkovej ujmy 15.000 eur neprevyšuje limity vymedzené § 17 ods. 4 zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 v spojení s § 13 zákona č. 274/2017 Z.z. teda 50- násobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej v roku, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu (2012; 327,20 eur), čo predstavuje 16.360 eur, keď nezistil žiadne výnimočné a závažné dôvody, ktoré by odôvodňovali priznanie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nad uvedenú sumu, preto v zostávajúcom rozsahu žalobu zamietol. Nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,00 eur priznal žalobcovi spolu s úrokmi z omeškania od 6.10.2022 reflektujúc judikatúru Najvyššieho súdu SR pokiaľ ide o priznávanie úrokov z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (7Cdo 339/2021, nadväzujúce na skoršie rozhodnutia 4Cdo 48/2017, 7Cdo 243/2019, závery ktorých boli akceptované Ústavným súdom SR I.ÚS 273/2021).

9. V časti príslušenstva pohľadávky 517,88 eur ako nákladov spojených s jej uplatnením v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka vychádzal z názoru, že žalobcovi takýto nárok patrí, len pokiaľ tieto náklady reálne vznikli. Samotná skutočnosť, že žiadosť o predbežné prejednanie nároku bola spísaná advokátskou kanceláriou neznamená, že žalobca skutočne vynaložil náklady, ktorých náhradu požaduje. Pretože v konaní nebolo preukázané vynaloženie uplatnených nákladov ako príslušenstva pohľadávky, žalobu aj v tejto časti zamietol.

10. Vzhľadom na administratívno-organizačný proces potrebný k uvoľneniu finančných prostriedkov štátu považoval súd za dôvodné poskytnutie 30-dňovej lehoty žalovanému na splnenie uloženej povinnosti. O nároku na náhradu trov rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP považujúc žalobcu za plne procesne úspešného, keďže základ jeho nároku bol daný a výška plnenia závisela od úvahy súdu. Neúspech žalobcu v časti zamietnutia žaloby o 517,88 eur z dôvodu jej povahy ako príslušenstva pohľadávky nehodnotil ako predmet sporu, ktorý by mal vplyv na procesný úspech žalobcu v základe nároku.

11. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca do všetkých jeho výrokov z dôvodov vymedzených § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhoval zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu

26.517,88 eur s úrokmi z omeškania 6,25 % zo sumy 26.000,00 eur od 6.10.2022 do zaplatenia, a priznať mu náhradu všetkých trov.

12. Odvolateľ nepovažoval priznanú sumu odškodnenia za primeranú, uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia v bode 30. mal preukázaný výrazný zásah do osobnostných práv žalobcu za výkon väzby, nemal dôvod konštatovať, že v osobnostnej sfére žalobcu nevznikla závažná, či ťažko reparaovateľná nemajetková ujma tým, že nežil v manželskom zväzku, nemal potomkov, nebol riadne zamestnaný, či nepreukázal zdravotné následky, ak negatívne prežívanie väzby má rovnaký dopad na jedinca bez ohľadu na to, či žije v manželstve, a v danej veci väzba mala negatívne dopady aj na rodičov žalobcu. On mal v tom čase 25 rokov, kedy viac ako rok väzby predstavuje čas, za ktorý si osoba môže nájsť nielen zamestnanie, ale sa aj pevne etablovať, teda ovplyvňovalo ho to pri zaradení do spoločnosti i po pracovnej stránke. Považoval za nesprávne, pokiaľ súd eventuálne priznanú výšku ujmy odvíjal od minimálneho rozsahu ako to platilo v zmysle § 17 ods. 4 účinného do 1.1.2013 a pokiaľ aj túto zvýšil, išlo o nepatrné zvýšenie z rozsahu 26,20 eur za deň väzby o 2,84 eur. Pokiaľ Ústavný súd SR v rozhodnutí III.ÚS/754/2016 nepovažoval za neprimeranú sumu 1.000,00 eur za mesiac trvania väzby v danom prípade ani nemajetková ujma za jeho väzobné stíhanie vo výške 13.000,- eur by nemala byť neprimeraná. Odkázal tiež na rozhodnutia zmieňované súdom prvej inštancie a to Krajského súdu v Košiciach 6Co/116/23, kde sa vychádzalo z rozsahu 40,- eur za deň väzby, či Najvyššieho súdu SR 7Cdo/243/2019 (pozn. odvolacieho súdu : preskúmané rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 1Co/265/2018) 2.000,- eur za mesiac väzby. Rovnako tak nepovažoval za správne, ak súd svoje úvahy o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy odvíjal aj od obmedzenia v zmysle v súčasnosti účinného § 17 ods. 4 zákona, ktorú určil vo výške 16.360,- eur, keď vychádzal z minimálnej mzdy platnej v období kalendárneho roka, kedy došlo k spáchaniu trestného činu, v skutočnosti však mal vychádzať z minimálnej mzdy v období, kedy vo veci rozhodoval, na podporu čoho poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 1Co/265/2018, kedy v r. 2005 bola minimálna mzda 220,- eur, t.j. maximálna výška by mala byť 11.000,- eur a bolo ich priznaných 15.000,- eur, obdobne to platilo pre rozhodnutie 5Co/78/2019, kde maximum by bolo 11.000,- eur, ale bolo priznaných 15.000,- eur. Žalobca bol oslobodený spod obžaloby v r. 2019, kedy minimálna mzda bola 520,- eur a maximálna hranica tak predstavuje 26.000,- eur ako 50 násobok tejto minimálnej mzdy. Priznaných 500,- eur za rok trvania trestného stíhania nepovažoval za adekvátne pri konštatovaní súdu v bode 38. odôvodnenia rozhodnutia, že trvanie trestného stíhania v rozpätí 7 rokov výrazne zasiahlo do jeho osobnostných práv, že sa stretával s odsudzovaním, že mu hrozil trest 25 rokov až doživotie. Uvedené nebolo možné spochybniť úvahou súdu, že trestné stíhanie nemalo konkrétne trvalé a vážne následky a jeho negatívne dôsledky boli zväčša dočasné, lebo nepodstúpil žiadnu liečbu, či nenapraviteľne sa nenarušili jeho rodinné väzby a iba po krátkodobý čas mal problém uplatnenia sa na pracovnom trhu. Žalobcovi nemožno vytykať, že nevyhľadal odbornú pomoc a svoje problémy riešil vnútorne bez zaťažovania okolia a jeho snaha vyrovnáť sa s negatívnymi skutočnosťami sa prejavila odchodom a zotrvaním v zahraničí, rozíšiel sa aj so svojou dlhoročnou priateľkou, s ktorou plánoval budúcnosť, to že si našiel nový vzťah nebagatelizuje predchádzajúcu stratu, pričom jeho odchod do zahraničia bol motivovaný výlučne trestným stíhaním. Vychádzajúc z nálezu Ústavného súdu SR III.ÚS/754/2016, ktorý nepovažoval za neprimeranú sumu 620,- eur za mesiac trvania trestného stíhania by mu prináležala nemajetková ujma 40.920,- eur, teda požadovaná čiastka 26.000,- eur je rozhodne primeraná. Opätovne poukázal na rozhodnutia zmienené aj súdom prvej inštancie, a to Krajského súdu v Košiciach 6Co/170/2023, ktorým bolo priznaných 3.534,- eur za rok trestného stíhania, 6Co/33/2023 2.400,- eur za rok trestného stíhania, resp. v prípadoch ním vyššie uvádzaných pri prepočte priznanej sumy v rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach 1Co/265/2018 to činilo 2.535,- eur za rok trestného stíhania, 5Co/78/2019 to predstavovalo 3.103,- eur za rok trestného stíhania. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, pokiaľ mu nepriznal príslušenstvo pohľadávky vo výške 517,88 eur z dôvodu, že nebolo preukázané reálne vynaloženie nákladov žalobcom. Argumentoval, že pohľadávka na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká zrušením nezákonného rozhodnutia, samotné predbežné prerokovanie nároku nebolo sporné, nie je sporný ani fakt, že žiadosť bola vypracovaná advokátskou kanceláriou, ktorá má v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. nárok na odmenu, a pokiaľ sa advokát s klientom dohodne na úhrade odmeny až po právoplatnom skončení veci, vyžadovať reálne preukázanie zaplatenia odmeny je neprípustným zásahom do autonómie strán vyplývajúcim zo súkromného práva. Príslušenstvo pohľadávky nepredstavuje náhradu škody, pri ktorej je nevyhnutné preukázať reálny úbytok majetku, ale ide o náklady, ktoré bol žaloba preukázateľne nútený vynaložiť na to, aby splnil zákonom vyžadovaný postup pre odškodnenie nemajetkovej ujmy. Iný výklad podľa

odvolateľa znamená, že v konaní by bolo nutné preukázať aj uhradenie úrokov, úrokov z omeškania, či poplatku z omeškania, ktoré sú príslušenstvom pohľadávky.

13. Žalovaný navrhoval rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť majúc za to, že súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami a výhradami, ktoré sú obsahom odvolania a boli prednesené stranami sporu aj na pojednávaní, kde bolo vykonané dokazovanie. Priznanú peňažnú náhradu považoval za primeranú, keď suma požadovaná žalobcom je neadekvátne, presahujúca prípustnú výšku odškodnenia priznávanú obetiam násilnej kriminality.

14. Iné vyjadrenia v konaní podané neboli.

15. Prv ako odvolací súd pristúpil k vecnému prejednaniu odvolania, zaoberal sa jeho prípustnosťou. Jednou z podmienok prípustnosti odvolania je procesná legitímácia odvolateľa vyplývajúca z § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté. Na podanie odvolania je tak oprávnená len osoba, ktorej môže byť rozhodnutím súdu spôsobená ujma na právach. Žalobca podal odvolanie aj proti vyhovujúcemu výroku rozhodnutia, v spojitosti s ktorým výrokom o vyhovení žalobe mu nevzniká a ani vzniknúť nemôže žiadna ujma, keďže súd rozhodol v súlade s jeho procesným postojom v konaní. Na fakte, že išlo o stranu sporu želaný a žiadaný výsledok sporu, ktorý zodpovedá ňou prejavenej vôli procesne vyhrať spor, nič nemení tá skutočnosť, že procesný úspech dosiahla len v časti nároku. Z uvedených dôvodov odvolanie voči výroku majúcemu povahu výroku vyhovujúceho záujmu žalobcu je procesne neprípustné, a v tomto rozsahu bolo odmietnuté v súlade s § 386 písm. b/ CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

16. V ostatnom rozsahu odvolania Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok je v napadnutých výrokoch vecne správny, preto ho odvolací súd v zhode s § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 14. mája 2025 v pojednávacej miestnosti č. dv. 210, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli zverejnené na webovej stránke a úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 3 CSP.

18. Súd prvej inštancie dokazovanie vykonal v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich podľa § 191 CSP, z ktorých dospel k správny skutkový záverom, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny názor správne aplikujúc právnu úpravu, ktorú aj správne interpretoval.

19. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s jeho skutkovým, ako i právnym posúdením v súlade s § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie v plnom rozsahu poukazuje, konštatujúc správnosť a presvedčivosť dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku, ktoré poskytujú odpoveď na všetky podstatné argumenty odvolateľa. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza:

20. Preskúmaná peňažná náhrada vychádzala z ujmy spôsobenej žalobcovi v dôsledku nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorým došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, života, zdravia, ľudskej dôstojnosti, z titulu nezákonného väzobného a trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením. Nebolo sporné, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o väzbe a vznesení obvinenia. Následok zásahu do osobnostných práv nie je zanedbateľný. Podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru, každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. Samotný fakt trestného stíhania je pre každého jednotlivca záťažou majúceho negatívny vplyv na jeho osobný, pracovný život o to viac, ak ide o konanie založené na nesprávnom, nezákonnom obvinení, keď rozhodovacia prax tiež ustupuje od preukázania vzniku nemajetkovej ujmy, lebo táto vzniká už samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby. Najvyššiu mieru ochrany požíva práve ľudský život, jeho integrita, ľudská dôstojnosť a sloboda. Pri stanovení peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť, že táto nesleduje cieľ poskytnúť poškodenému

peňažný ekvivalent, či obnovu pôvodného stavu, keďže je to z povahy veci je vylúčené, a ani v peniazoch sa nedá jednoznačne ohodnotiť, či vyčíslieť takyto zásah, avšak zámerom je dosiahnuť určité spravodlivé zmiernenie, satisfakciu zásahu v dôsledku pochybení orgánov verejnej moci.

21. Pri ustálení primeranej výšky finančnej náhrady nemajetkovej ujmy súd postupoval v súlade s platnou legislatívou a ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, prihliadajúc na limity z nich vyplývajúce. Vzal do úvahy kritéria vplývajúce na rozsah odškodnenia nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie – dĺžka trestného stíhania, okolnosti mu predchádzajúce, obmedzenie osobnej slobody, zdravotné problémy, závažnosť trestného činu, výška hrozaceho trestu, vplyv na profesijnú činnosť, spoločenské, rodinné vzťahy, zmenu v správaní žalobcu, osobu žalobcu, doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje. Ako na relevantné kritéria v prípade nezákonnej väzby prihliadol na typovú závažnosť trestného činu, celkovú dĺžku obmedzenia osobnej slobody, následky v osobnej, pracovnej, spoločenskej sfére poškodeného. V danom prípade žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý bol viackrát novelizovaný, keď výška náhrady nemajetkovej ujmy bola upravená novelou zákonom č. 517/2008 Z.z., účinným od 1.1.2009, zákonom č. 412/2012 účinným od 1.1.2013. V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 517/2008 Z.z. sa výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zák.č. 517/2008 Z.z. bol stanovený minimálny limit výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami, v § 7 a 8 tohto zákona tak, že táto je najmenej 1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, za každý začatý deň pozbavenia osobnej slobody. V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 bol stanovený maximálny limit výšky náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím tak, že výška náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 17 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

22. Súd prvej inštancie vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu prezentovanej rozhodnutiami 4Cdo 177/2005, 4Cdo 171/2005, 6Cdo 37/2012, 6MCdo 15/2012, na ktoré nadviazali rozhodnutia 3Cdo 19/2018, 7Cdo 100/2017 i 6Cdo 38/2019 a 5Cdo 127/2019, z ktorých vyplýva právny názor o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúce odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, ku ktorým záverom dospel najvyšší súd už skôr v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/69 Zb.. Existencia nároku sa odvodzuje priamo z čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ako aj z čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, z ktorých zákonná úprava č. 514/2003 Z.z. vychádza a na ktorý súdna judikatúra reflektuje. Podľa názoru ESLP vyjadreného ešte pred úpravou vykonanou zákonom č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti, keď pri určení výšky náhrady treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich jej rozsah, ktorý v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady vnútroštátnymi súdmi priznávanú v iných prípadoch, týkajúcich sa odškodnenia. Určenie maximálnej hranice nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov je pokračovaním už v nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva. V rozhodnutí 6Cdo 38/2019 najvyšší súd vyslovil, že právny názor zastávajúci potrebu podrobnej špecifikácie dôsledkov vydania nezákonného rozhodnutia, preskúmateľnosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy a náležité zohľadnenie iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie je pevne zakotvený v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu prakticky od roku 2006, tento právny názor predstavuje výklad súladný so štandardom ochrany ľudských práv na európskej úrovni eliminuje ľubovôľu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch a zohľadňuje výšku priznaných náhrad pri zásahu do iných základných práv zaručených Ústavou SR. Uvedený prístup nepopiera princíp úplného odškodnenia, keďže nevylučuje vo výnimočných prípadoch priznať vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy za predpokladu riadneho odôvodnenia zvýšenej závažnosti zásahu do práva poškodeného v dôsledku nezákonného rozhodnutia. Nepredstavuje teda žiadnu retroaktívnu aplikáciu neskôr účinných ustanovení, ale zohľadňuje iné právne predpisy slovenského právneho poriadku a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ako kritéria pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej

ujmy. Otázka, aká má byť výška náhrady nemajetkovej ujmy pri zohľadnení zákonných predpokladov a ustálenej súdnej praxe vždy závisí od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných a skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach a je tak prenechané na úvahe súdu v každom jednotlivom prípade vymedziť hypotézu relatívne neurčitej právnej normy.

23. Záver súdu o primeranosti určenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy zodpovedá komplexnému vyhodnoteniu skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov viedli súd k záveru o stanovení jej výšky 15.000 eur. Pokiaľ súd prvej inštancie pri zvažovaní primeranej výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil závery Najvyššieho súdu SR uvedené v jeho odôvodnení v zhora zmienených rozhodnutiach a o jej rozsahu rozhodol so zreteľom na iné právne predpisy slovenského právneho poriadku upravujúce odškodnenie reflektujúce na judikatúru ESLP, rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. Kritéria pre stanovenie rozsahu priznávanej peňažnej náhrady ako vyplývajú z vyššie uvedených odsekov odôvodnenia a § 17 ods. 3 zák.č. 514/2003 Z.z. majú význam predovšetkým pri porovnaní s obvykle prisudzovanou výškou peňažných náhrad v obdobných prípadoch. V právnej praxi sa tak ustálilo, že odškodnenie bez zjavných a podstatných skutkových odlišností konkrétneho prípadu by sa nemalo zásadne odchyľovať od zadosťučinenia priznaného v skutkovo obdobných prípadoch. Konzistentnosť s už judikovanými prípadmi napĺňa tiež požiadavku jednotného posudzovania porovnateľných prípadov, vyplývajúca z ústavne chránenej rovnosti pred zákonom a princípu právnej istoty.

24. Pri stanovení hornej hranice uvažovanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy súd správne prihliadal na zákonnú úpravu o odškodňovaní obetí trestných činov zák. č. 274/2017 Z.z, podľa ktorého sa výpočet náhrady nemajetkovej ujmy odvíja od minimálnej mzdy platnej v období kalendárneho roku, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu, teda správne súd ustálil ako rozhodný rok 2012, kedy minimálna mzda činila 327,20 eur. Nie je preto relevantný odkaz žalobcu na iné rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré sa uvedenou otázkou osobitne nezaoberali a súdny prieskum mohli vykonávať len v rozsahu odvolacích námietok. Podstatou však stále ostáva hodnotenie celkového priznaného odškodnenia ako primeraného v pomere k okolnostiam veci a obdobným prípadom, ktoré okolnosti v preskúmanom spore podľa názoru odvolacieho súdu potvrdzujú správnosť záveru súdu prvej inštancie. Tento nezistil žiadne výnimočné dôvody spočívajúce v zásadne deštruktívnom vplyve výkonu väzby a trestného stíhania na osobu žalobcu, na jeho rodinnom, pracovnom, spoločenskom uplatnení, ktoré by odôvodňovali prekročenie priznanej sumy odškodnenia. Výkon väzby z podstaty veci predstavuje jednu z najzásadnejších zásahov do základného ľudského práva každého jednotlivca do jeho osobnej slobody, dôstojnosti, rovnako tak aj trestné stíhanie vždy negatívne ovplyvní osobný, pracovný, spoločenský život obvineného, teda istú mieru dopadu je potrebné prisudzovať takémuto zásahu i bez potreby jeho osobitného preukázania, pričom sa ďalej zvažujú jedinečné okolnosti každého individuálneho prípadu. V danej veci súd vzal do úvahy preukázané a preskúmateľné kritéria spočívajúce v osobe žalobcu, ktorý bol mladým, slobodným, 25 ročným mužom, ktorý bol bez riadneho zamestnania, nevedol samostatnú domácnosť, neboli na neho viazané manželské ani rodičovské povinnosti. V čase vedenia trestného stíhania už bol trestne stíhaný, odsúdený v inej veci tak na území Slovenska ako aj v zahraničí, kde pracoval. Pokiaľ aj žalobca vnímal negatívne, stresujúco dehonestujúco tak výkon väzby 396 dní ako i trestné stíhanie, ktoré trvalo pomerne dlhú dobu 6 rokov, 7 mesiacov a 5 dní, v pomere k ďalším obdobným prípadom, ktoré súd uviedol v bode 41. svojho rozhodnutia, neboli zistené závažné následky spočívajúce v rozpade rodinných vzťahov, v narušení vzťahu dieťaťa a rodiča, v strate pracovného uplatnenia a spoločenskej dehonestácii, ani zvlášť závažné následky na psychickom či fyzickom zdraví žalobcu, ktoré by si vyžadovali priznanie nároku v rozsahu ním uplatnenom. V žalobcom popisovaných rozhodnutiach v odvolaní, ku komparácii ktorých nič osobitne neuviedol, je nutné poznamenať, že tieto len podporujú záver o primeranosti priznaného odškodnenia náhrady nemajetkovej ujmy za výkon väzby a trestné stíhanie, keďže vyššia suma odškodnenia bola priznaná v uvedených prípadoch za preukázateľne negatívnejšie následky na osobnom, pracovnom, spoločenskom, rodinnom živote, psychických, fyzických následkoch na zdraví dotknutých osôb, keď išlo o rozvrat pôvodne fungujúcej rodiny, stratu práce dotknutej osoby, nespôsobilosť sa opätovne zapojiť do pracovného pomeru pre pretrvávajúce psychické problémy, vážne narušenie blízkych vzťahov v rodine. Odvolateľ vychádzal z nesprávnej úvahy, že len samotná limitácia požadovaného odškodnenia na úrovni 26.000 eur vychádzajúc z hodnoty minimálnej mzdy v čase uplatnenia nároku je postačujúcim dôvodom pre jej hodnotenie ako náhrady primeranej, čo však nereflektuje na osobitosť prípadu žalobcu v pomere k obdobným prípadom odškodnenia následkov

nezákonného trestného stíhania a výkonu väzby ako ich napokon zmienil aj sám žalobca. Významný nie je matematický prepočet priznanej náhrady nemajetkovej ujmy na jednotlivé mesiace, ako to urobil odvolateľ, ale zohľadnenie individuálnych okolností prípadu, ku ktorým sa odvolateľ v zásade nijako nevyjadruje. Aj keď nepochybne možno konštatovať, že zásah do života 25 ročného človeka pri obmedzení osobnej slobody v trvaní viac ako rok za situácie, že po viac ako 6 ročnom vedení trestného konania nebolo preukázané, aby sa dopustil skutku, pre ktorý bolo vznesené obvinenie a v súvislosti s ktorým vykonal väzbu je určite vážnym zásahom do jeho osobnostných práv, je nutné tento zásah pomeriavať k ostatným zmieneným prípadom, kedy dochádzalo k obmedzeniu osobnej slobody žiteľa rodiny, či jednorodiča – samoživiteľa, následkom nezákonných rozhodnutí bola nutná zmena zamestnania a dlhodobo budovanej profesijnej orientácie, došlo k vážnemu narušeniu dovtedajšieho spôsobu rodinného a spoločenského života, negatívne mu vplyvu zásahu na fyzické, či psychické zdravie, čo rozhodne nebol prípad žalobcu ako slobodného, bezdetného, nezamestnaného človeka, ktorý si napriek nepriazni osudu našiel zamestnanie v zahraničí, tento považuje za svoje domov, rozvinul ďalší partnerský vzťah a netvrdil ani nepreukázal akékoľvek následky trvalejšieho charakteru na jeho rodinnom živote, spoločenskom postavení, fyzickom, či psychickom zdraví. Odvolací súd preto potvrdil napadnutý rozsudok v zamietavom výroku o peňažnej náhrade nemajetkovej ujmy, keďže rozhodnutím súdu prvej inštancie boli rešpektované zásady primeranosti poskytovaného finančného zadosťučinenia reflektujúce na ustálenú judikatúrnú prax. Nebolo sporné, že žalobcovi patrí právo na príslušenstvo - úroky z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v nadväznosti na zamietavé stanovisko žalovaného v rámci predbežného prerokovania nároku žalobcu.

25. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2Cdo 7/1999 z 30.3.1999 náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody majú povahu príslušenstva pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Podľa citovaného ustanovenia príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Žalobca titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky žiadal priznať sumu 517,88 eur predstavujúcu odmenu advokáta, ktorý podal žiadosť a predbežné prerokovanie nároku, vyčíslenú podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z z výšky uplatnenej pohľadávky 26.000 eur. Predpokladom priznania uvedeného nároku je však preukázanie, že reálne takéto náklady boli vynaložené. Už z pojmoslovía „náklady spojené s uplatnením“ možno vyvodit', že sa jedná o už vynaložené prostriedky, či iné vecné výdavky, ktoré subjekt domáhajúci sa ich priznania preukázateľne zdokumentoval. V prejednávanej veci žalobca žiadne takéto doklady nedoložil a z odvolania vyplýva, že ani predložit' nemieni, správne preto súd prvej inštancie túto pohľadávku ako nepreukázanú zamietol. Nie je na mieste porovnávať nárok na „náklady“ s nárokom na „úroky (poplatky)“, ako to činí odvolateľ, ak ide svojou povahou o odlišný charakter nároku, ktorý má v prípade úrokov (poplatkov) zákonom stanovené podmienky za ktorých sa toto právo priznáva, a ktoré z povahy veci nezávisí od zdokladovania ich úhrady. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu podliehajúcim odvolaciemu prieskumu bolo preto v celom rozsahu ako vecne správne potvrdené vrátane zákona zodpovedajúceho výroku o náhrade trov konania vychádzajúceho zo zásady procesnej úspešnosti žalobcu v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

26. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov, procesne úspešnému žalovanému nevznikli žiadne trovy konania, o výške ktorých by bolo potrebné rozhodnúť, preto odvolací súd vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

27. Toto rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e príпустné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je príпустné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je príпустné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).